

ДОБРУДЖА (Художествено-исторически очерк)

От стр. 4

в Добруджа се заселват многобройни славянски племена, а през 680 година и прабългарите на хан Аспарух. От тогава тя става неразделна част от новообразуваната българската държава до падането ѝ под османско иго. През 30-те години на XIV век при отслабена централна феодална власт на Търново, боляринът Балик създава в района самостоятелно феодално княжество със средище Карвуна. Владенията са наследени от брат му Добротица, по чието име по-късно областта получава името си. През тези времена, това е третата независима българска държава, след Търново и Видин на Страцимир. Чрез сключване договор с могъщия за времето търговски център - Генуа, тя е просперираща икономически. Добруджанското княжество има собствен търговски флот и сече монети с образа на владетелите си. Намерените

исторически находки в руините на крепост Калиакра говорят за могъщество и славни дни на българщината. То пада под турски гнет последно от всички балкански държави в 1395 година. С неговото прекъсване за векове изчезва гордия дух на народа, останал предълго под терор и своеволия на турски башибозуци и румънски чокои. Изреждат се години и векове на преследване и потъпкване на всичко българско. Изтерзано време на много мъки, болки, гняв и кръв! Днес, добруджанци ценят и се радват на свободата си като вземат активно участие в своето бъдеще. По-късно в Добруджа се настаняват турци, татари, черкези, туркмени и др. Българското население отново взема връх през XVIII-XIX-ти век при преселване като овчари и земеделци на много жители от Котел, Жеравна и други балкански селища. При поредици от руско-турски войни, под угрозата

от турско отмъщение, след оттегляща се руска войска в посока към Добруджа са тръгвали и кервани с български семейства. След Освобождението, Берлинският договор от 13 юни 1878 г. включва към княжество България само Южна Добруджа, а Северната част остава в Румъния. През I-та световна война 1916-1918 г. Добруджа е освободена, но, при последвалия Ньойския договор (1919 г.) цялата област отново е присъединена към Румъния. От 1925 до 1940 г. тук действа Добруджанската Революционна Организация [ДРО], която ръководи борбата на българското население срещу националния, икономически и културен гнет на румънска чокойска власт. През тези години добруджанци дават хиляди жертви, объркани са много човешки съдби, а поколенията получават революционна закалка. Едва през 1940 година Крайовската спогодба връща Южна Добруджа на

България. Територията на района е заета от обширното Добруджанско плато с надморска височина варираща от 0 до 350 метра. Местността има ярко изразен континентален климат - с тежки зими и снежни навявания, прохладно лято и продължителна есен. Областта е открита на северозток, от където са и преобладаващите ветрове. Растителността е предимно със степен характер. Природните условия и хидромелиоративните мероприятия благоприятстват отглеждане на житни култури като пшеница, царевича, слънчоглед, технически и фуражни култури, зеленчуци, дини, пъпеши, грозде, овошки. По урожай на пшеница тази земя е ненадмината в цялата страна и с право е наречена „Житница на България“. Фауната на района не е особено богата и разнообразна. Характеризира се с голяма и малка дропла, чучулига, черна сврака,

кос и други птици. В землищата често се срещат степен порскоклива мишка, заек, сърни и др. В резервата „Сребърна“ край град Силистра се намира единственото у нас място за гнездене на къдроглави пеликани. Значително е развито и животновъдството. Отглеждат се говеда, овце, свине и птици. Популярно е и пчеларството. Големите земеделски масиви и гористите видове са добро и продължително пасище за пчелите. Добруджанци са изключително трудолюбиви, сърдечни, доброжелателни, любезни и услужливи. След продължително чуждестранно потисничество те уважават всички специалисти дошли от Майка България. Опознаят ли човек, силно се привързват към него и го

приемат като роднина. Душата на населението тук, притежава нещо себично и чисто - голяма хуманност. Добруджанецът е изключително хуманен в чувства и мисли към хора и животни. Тази черта на неговия характер е намерила художествено отражение в произведенията на нашите писатели, описващи човешката съдба свързана с Добруджа. На нея са отредени редица творби от националната ни култура. На Добруджа и аз посветих всичко което имах: младежки ентузиазъм, знания и умения, човеколюбие - целия си съзнателен живот. Съдбата ме отвеждаше на много места - градове, села, държави, но винаги се завръщах в Добруджа. Някакъв житейски магнит ме влечеше към нея.

В професионалния си път, се грижех за здраве, битие и благополучие на добруджанци. Много, изключително много неща ме свързват с тази земя, с хората на Добруджа. Именно в този обаятелен край, съдбата реши и аз да намеря смисъла на живота си. Точно тук, сред добруджанци, опознах своята човешка същност и смисъла на лекарските си задължения. Колкото повече се грижех за хората, все повече се привързвах към тях и неусетно този край стана моя Родина. Тук отгледах децата си, тук се родиха първите ми внуци. Обикнах Добруджа! Тази обич създаде нашата връзка и аз се превърнах в част от нея.

Д-р Иван Аврамов ДМ

Юбилярите от Клуб № 1 празнуват!

На 7 декември членовете на Клуб №1 град Балчик се събраха да отбележат празника на юбилярите в ресторант „Красина“. През тази година юбилей чества най-възрастният член на клуба госпожа Деспина Нейчева, която навърши 90 години. 85 години отбелязват Христина Сивкова, Василка Томова, Катя Радужева, Мария Андреева. 80 години празнува Станка Бакърджиева. 75-годишен юбилей отбелязват Бонка Атанасова, Калинка Зарьнова, Йор-

данка Иванова, Мария Гроздева. 70 години честват Желязка Данаилова, Йордан Йорданов, Марин Петров и Марин Иванов. Присъстващите и юбилярите бяха поздравени от председателя на клуб № 1 Иванка Велева: „Скъпи, юбиляри, поднасям искрени поздравления към Вас и Вашите семейства от името на всички членове на клуба. На прага сме на Коледните и Новогодишни празници. В навечерието на тези светли дни пожелавам

здраве, дълголетие, мир и нека Божието благословение е над всички нас и озарява пътя ни към по-добрите дни.“ Почетният председател г-жа Христина Сивкова поднесе кратко приветствие. Всички членове на Клуб № 1 за първи път бяха изненадани с подарък – календар на клуба за новата 2019 година. По традиция всеки от юбилярите получи индивидуален подарък, поднесен от името на клуба.

Иванка ВЕЛЕВА

Д-р Иван Аврамов: „Кратки бележки“

Животът на всеки лекар е сам по себе си достоен за роман или телевизионен сериал, изпълнен с множество вълнуващи автентични епизоди, без измислици и украшения. За съжаление, малцина от колегите сядат пред белия лист, за да ги излеят и запечатат в слово завинаги за поколенията. Един осенените от подобна идея (и, най-важното – осъществили я!) е бележитият български акушер-гинеколог д-р Иван Аврамов. Родом от Първомай, израснал и завършил гимназия и медицина в Пловдив, преминал през ж и в о ж а р и щ а т а на селския лекар в добруджанския край, работил в ка-

тедрите по АГ във Варна, Плевен и Добрич, изродил бебетата на хиляди родилки, включително и в пустините на Либия, вече 84-годишен, той издаде 8-та си книга – „Кратки бележки за себе си и на другите за мен“. Завидна работоспособност, съчетана с гражданска и съсловна съвест! Интересен е поводът за написването ѝ. През зимата д-р Аврамов пада лошо и губи съзнание. Дошъл на себе си, се зарича да напише „последната си книга“, с кратко описание на преминалия си житейски и професионален път. Излива я на един дъх. Наистина, светъл живот, извървян честно и самоот-

вержено. Баща му рано става сираче, едва 7-годишен. Израства в сиропиталището в Пловдив, където завършва Духовната семинария. Отива свещеник в Първомай. Там се ражда Иван. След 9 септември у тях нахлуват въоръжени речисти, търсят баща му, за да го разстрелят пред очите на цялото семейство. Вината му? Преподавал е вероучение. Не е марксизъм-ленинизъм, нали така – значи е враг на народа! За късмет, отец Харалампи отсъства от дома. От тогава, а и като студент, Иван Аврамов е гледан „накриво“ – нали е „попски син“, т. е. „не наш“? После... учтиво го канят за

член на БКП, но той категорично отказва. На разпределението сам пожелава добруджанския край, без никога да е ходил там. Причината: честолюбив отговор на закачката на ректора проф. Тодор Захариев, че пловдивчани не отиват далеч от родния си край. Въпреки възраженията на семейството си, не се отказва от решението си. отива там – и остава завинаги запленил от необятната добруджанска шир и нейните сърдечни хора. Следват: специализация, Варна, Плевен, Добрич, Либия. Път дълъг и величествен. Достойно е, колега Аврамов! „Български лекар“